

सृजयउवाच अभीप्सामिसुतंवीरवीर्यवंतं दृढव्रतं ॥ आयुष्मन्तं महाभागं देवराजसमद्युतिं ॥ १५ ॥ पर्वतउवाच भविष्यत्येष ते कामो न त्वायुष्मान् भविष्यति ॥ देवराजाभिभूत्यर्थं संकल्पो ल्येष ते हृदि ॥ १६ ॥ ख्यातः सुवर्णं ष्ठीवीति पुत्रस्तव भविष्यति ॥ रक्ष्यश्च देवराजात्स देवराजसमद्युतिः ॥ १७ ॥ तच्छ्रुत्वा स्तं जयोवाक्यं पर्वतस्य महात्मनः ॥ प्रसादयामास तदानैतदेवं भवेदिति ॥ १८ ॥ आयुष्मान्मे भवेत्पुत्रो भवतस्तपसामुने ॥ न च तं पर्वतः किंचिदुवाचेंद्रव्यपेक्षया ॥ १९ ॥ तमहं नृपतिं दीनमब्रुवन्पुनरेव च ॥ स्मर्तव्योऽस्मि महाराज दर्शयिष्यामि ते सुतं ॥ २० ॥ अहं ते दयितं पुत्रं प्रेतराजवशंगतं ॥ पुनर्दास्यामि तद्रूपं माशुचः पृथिवीपते ॥ २१ ॥ एवमुक्त्वा तु नृपतिं प्रयातौ स्वोयथेप्सितं ॥ सृजयश्च यथाकामं प्रविवेश स्वमंदिरं ॥ २२ ॥ सृजयस्याथ राजर्षेः कस्मिंश्चित्कालपर्यये ॥ जज्ञे पुत्रो महावीर्यस्तेजसा प्रज्वलन्निव ॥ २३ ॥ बद्धे स यथाकालं सरसीव महोत्पलं ॥ बभूव कांचन ष्ठीवीयथार्थं नाम तस्य तत् ॥ २४ ॥ तदद्भुततमं लोके पप्रथे कुरुसत्तम ॥ बुबुधेतच्च देवेंद्रो वरदानं महर्षितः ॥ २५ ॥ ततः स्वाभिभवाद्भीतो बृहस्पतिमते स्थितः ॥ कुमारस्यांतरप्रेक्षी बभूव बलवत्त्रहा ॥ २६ ॥ चोदयामास तद्वज्रं दिव्यास्त्रं मूर्तिमस्थितं ॥ व्याघ्रो भूत्वा जहीमं त्वं राजपुत्रमिति प्रभो ॥ २७ ॥ प्रवृद्धः किल वीर्येण मामेषोऽभिभविष्यति ॥ सृजयस्य सुतो वज्रयथै नं पर्वतो ब्रवीत् ॥ २८ ॥ एवमुक्तस्तु शक्रेण वज्रः परपुरंजयः ॥ कुमारमंतरप्रेक्षी नित्यमेवान्वपद्यत ॥ २९ ॥ सृजयोऽपि सुतं प्राप्य देवराजसमद्युतिं ॥ हृष्टः सांतः पुरो राजा वननित्यो बभूव ह ॥ ३० ॥ ततो भागीरथी तीरे कदाचिन्निर्जने वने ॥ धात्री द्वितीयो बालः सक्रीडार्थं पर्यधावत ॥ ३१ ॥ पंचवर्षकदेशी यो बालो नागेंद्रविक्रमः ॥ सहसोत्पतितं व्याघ्रमाससाद महाबलं ॥ ३२ ॥ स बालस्तेन निष्पिष्टो वेपमानो नृपात्मजः ॥ व्यसुः पपात मेदिन्यां ततो धात्री विचुक्रुशे ॥ ३३ ॥ हत्वा तुराजपुत्रं स तत्रैवांतरधीयत ॥ शार्दूलो देवराजस्य मायया तर्हितस्तदा ॥ ३४ ॥ धात्र्यास्तु निनदं श्रुत्वारुदत्याः परमार्तवत् ॥ अभ्यधावत तं देशं स्वयमेव महीपतिः ॥ ३५ ॥ सददर्शशयानं तंगता सुं पीतशोणितं ॥ कुमारं विगतानंदं निशाकरमिव च्युतं ॥ ३६ ॥ स तमुत्संगमारोप्य परिपीडितमानसः ॥ पुत्रं रुधिरसं सिकतं पयदेव यदा तुरः ॥ ३७ ॥ ततस्तामातरस्तस्य रुदत्यः शोककर्षिताः ॥ अभ्यधावंत तं देशं यत्र राजा स सृजयः ॥ ३८ ॥ ततः सराजा स स्मारमामेव गतमानसः ॥ तदा हंचितं न ज्ञात्वा गतवांस्तस्य दर्शनं ॥ ३९ ॥ मयैतानि च वाक्यानि श्रावितः शोकलालसः ॥ यानि ते यदुवीरेण कथितानि महीपते ॥ ४० ॥